

Dagens namn

HÅKAN HAGWALL:

Sven Johansson

Det är nog inte många av årets luciatåg som emotses med så stora förväntningar som det som drar in i budgetminister Mundebos ämbetsrum. Det är nämligen Kommunalekonomiska utredningen som kommer med Ljustet. Äntligen skall vi då få upplysning och klarhet i ett av våra djupaste mörker. Hur skall den ständigt tillväxande kommunala utgiftsfloden kunna hejdas, hur skall man få ett stopp för de eviga kommunalskattehöjningarna?

I spetsen för tåget, med strålgans kring pannan, går Lucia själv, dvs utredningens ordförande landstingsrådet Sven Johansson (m). Det är ingen tillfällighet att det är han som av den borgerliga regeringen fått detta betydelsefulla uppdrag, han är nämligen en av landets dugligaste politiker.

Ja, han saknade egentligen bara en förtjänst för att förra hösten bli ansvarigt statsråd för ett av de specialområden som är hans, hälso- och sjukvården. Den bristen består i att han inte är kvinna. Därmed är förvisso inget ont sagt om den utomordentliga Ingegerd Troedsson.

Till Sven Johanssons meriter hör att han till skillnad från nästan alla andra moderater redan före valet 1976 hade varit med om att utöva avsevärd politisk makt. Han har varit borgarråd och landstingsråd i borgerlig majoritetsställning i landets två största kommunala enheter, Stockholms kommun och Stockholms läns landsting. Han var mannen som på moderata konferenser kunde berätta för oerfarna partivänner hur det går till i verkligheten, hur det är att ha ansvar, hur det är att samregera. Har man, som Sven Johansson, haft att samsas med landstingsrå-

det Knut Nilsson (c), då kan man verkligen komma med inblickar.

Sven Johansson är alltså stockholmspolitiker. Men då man hör honom, får man intrycket att han kom från Skåne igår. Ändå är det numera mer än 25 år sedan. Sven Johansson har ett starkt intresse för filologi och annan språkvetenskap. Han har följaktligen med stor omsorg bevarat sin dialekt.

Han härstammar alltså från Malmö, där han tog studenten någon gång i mitten av fyrtitalet. Typiskt nog gick han den helklassiska grenen och hade stort A i grekiska. Inte för att han skulle bli humanist, utan av rent intresse. Sven planerade nämligen att bli läkare. Så blev det inte. I stället skrev han in sig vid juridiska fakulteten i Lund. Där vaknade hans politiska intresse.

Vid en studentafton hörde han Gunnar Unger hålla ett kamptal mot socialismen, vilket fick den unge juristen att omedelbart enrollera sig i högern, närmare bestämt i Lunds konservativa studentförening. Källan till denna uppgift är något osäker, nämligen Gunnar Unger, men den är nog sann ändå.

Sven Johansson deltog med liv och lust i valrörelsen 1948 och belönades med upphöjelsen till vice sekreterare i lundaföreningen. Därmed inleddes en mycket vacker karriär i partiet. Han blev ordförande i föreningen. Han blev sekreterare i konservativa studentförbundet. Han blev förbundets ordförande. Därmed kom han också in i styrelsen för högerns ungdomsförbund. Och 1957 blev han ordförande även i detta förbund.

Men under denna tioåriga period hann han med åtskilligt annat. Bla att ta en jurkand-examen, flytta till Stockholm, göra sig

till civilekonom på nio månader, och att skaffa sig ett jobb.

Trots att Sven Johansson aldrig varit särskilt road av att köra bil – han tycker hästar är mycket trevligare – blev han anställd i bilbranschen och avancerade med tiden till vice verkställande direktör i Automobilhandlarförbundet.

Inom självaste partiet, "gubbhögern", började man så smått lägga märke till Sven Johansson. Han visade i sina uppdrag en osedvanlig organisatorisk talang. Politiskt var han odogmatisk, pragmatisk, för att använda ett populärt floskulöst uttryck. Dessutom kunde han tala för sig och sina åsikter.

Alltså valdes han till stadsfullmäktig i Stockholm 1958, där han snabbt gjorde sig känd som den uppkäftige och bråkige – men egentligen alldeles förbannat trevlige – skånungen. Till Johanssons drag hör en förståelse att bli uppskattad också i motståndskretsar. Perfida personangrepp och våldsamma överord ingår inte i hans arsenal.

1966 blev som bekant ett stort år för borgerligheten. När man skulle ta över Stockholms stadshus, var Sven Johansson mer eller mindre självklar som borgarråd. Han fick hand om sjukvårdsroteln. Därmed blev han yrkespolitiker på heltid.

Han fick bli ta på sig det betungande men nödvändiga jobbet att skrota planerna på Enskededalens sjukhus. Han fick mycket skäll men vann samtidigt en hel del respekt för att våga säga sanningen.

1970 förlorades majoriteten i stadshuset.

Men det vore slöseri med kapacitet att låta Sven Johansson sitta kvar som minoritetsborgarråd. Han överflyttades således till landstinget, där han blev landstingsråd för planeringsfrågor. Det lärorika samarbetet med centern inleddes. Sven Johansson tog på sig den otacksamma uppgiften att städa påminna om att utgifter skall betalas, att en plan för att vara meningsfull bör kunna förverkligas etc. "Sluta skriva önskelistor!" blev hans stridsrop.

När moderaterna 1973 blev det största borgerliga partiet i länet, övertog Sven Johansson ordförandeskapet i förvaltningsutskottet, vilket inte hindrat ett antal skattehöjningar – dock till ackompanjemang av Svens endast med svårighet tillbakahållna protestgrymt.

Sven Johansson är snabb, smidig och oerhört samvetsgrann. Med åren har han blivit en allt bättre debattör. Ifall han hade förlagt sin politiska karriär till riksdagen istället för till kommunalpolitiken – hade han själv önskat det, så hade det lätt kunnat ordnas – så hade han idag suttit i regeringen. Nu var det ändå, som sagt, mer än nära att han hamnade där ändå. Och det kan ju komma fler chanser ...

Tills vidare har han alltså fått nöja sig med regeringens uppdrag att försöka lösa ett av dess svåraste problem, att tvinga Sveriges kommunalmän att rätta mun efter matsäcken.

Att säga att uppgiften är omöjlig är ett understatement.